

HOMILIA A LA MISSA FUNERAL PEL PAPA EMÈRIT BENET XVI
Catedral de Solsona, 7 de gener de 2023

(Lectures: 1 Pere 5, 1-4: Pastureu aquest ramat / Salm 22: El Senyor és el meu pastor / Lluç 23. 33.39-43: Avui seràs amb mi al paradís)

La nostra Església de Solsona es reuneix avui en aquesta Catedral per agrair a Déu el do de la vida i ministeri del Papa emèrit Benet XVI i per pregar demanant al Pastor Suprem que li concedeixi la corona de glòria que mai no es marcirà (cf 1 Pe 5, 4) .

Certament crida l'atenció que el testament espiritual que va deixar escrit fa uns anys (29-8-2006) estigui dedicat, sobretot, a donar gràcies. En mirar des de l'ancianitat la seva vida, Benet XVI es veia envaït per sentiments profunds de gratitud envers Déu, els seus pares, els seus amics i els seus col·laboradors. Nosaltres compartim avui aquesta actitud i també donem gràcies a Déu per la seva persona i pel servei desinteressat i fidel que va prestar a l'Església, especialment durant els vuit anys que va ser el nostre Papa.

1.- Les passions de Benet XVI

Benet XVI va ser un ésser humà apassionat per la recerca de la veritat, cosa que el va moure a dedicar-se des de molt jove a l'estudi i la reflexió. A partir d'una profunda fe en Crist, va treballar per posar en diàleg el missatge de l'Evangelí amb la raó humana, convidant alhora la raó a no auto-limitar-se al món del que és sensible, sinó a ser una raó gran, oberta i comprensiva, capaç d'acollir la veritat de Crist. Però tota aquesta recerca de la veritat va ser acompanyada en Benet XVI per l'amor, perquè havia entès molt bé, seguint els seus mestres sant Agustí i sant Bonaventura, que no hi ha coneixement sense amor i que només l'amor és el cim de tot. A parlar d'aquest amor va dedicar bona part del seu magisteri i, entre aquest, la seva primera encíclica, "Deus caritas est" , la seva encíclica social, "Caritas in veritate", i el seu extraordinari escrit sobre l'Eucaristia, "Sacramentum Caritatis".

Quan va accedir a la Seu de Pere, Joseph Ratzinger va dir que només volia ser un humil treballador a la vinya del Senyor. Aquesta actitud d'humilitat ha estat precisament un tret característic de la vida. Com a intel·lectual, mai no va menysprear la fe dels senzills i va intentar posar la seva saviesa a l'abast de tothom. Com a pastor, va estar atent a les dificultats dels creients, intentant ajudar-los a viure la seva vocació. Recordem amb gratitud l'any sacerdotal que va convocar el 2009-2010. Aquesta humilitat es va posar de manifest fa deu anys, quan va tenir el coratge de presentar la seva renúncia en veure que, per la seva edat avançada, no tenia forces per a "un adequat exercici del ministeri petri". I s'ha manifestat també durant aquests deu anys, en què ha estat tancat al Monestir "Mater Ecclesiae", sostenint l'Església amb la seva pregària intensa i callada. En veritat, Benet va entendre que el ministeri només pot ser exercit dignament per qui té un cor humil, com el del Mestre.

Permeteu-me un tercer apunt de les passions de la seva vida: el seu amor a la bellesa. Benet era un ésser humà que gaudia amb les coses belles: la música, l'art, la meravella

de la creació, els animals... En tot això hi veia un camí que obre l'ésser humà a la transcendència. En el testament espiritual dona gràcies “per la bellesa que he pogut experimentar en totes les etapes de la meva vida”. De manera particular, estava captivat per l'harmonia i la bellesa de la fe en Jesucrist, el rostre del qual va buscar de manera incessant durant tota la seva vida. Aquesta bellesa la veia reflectida de manera singular a la litúrgia, font de tota la vida cristiana. Realment, va entendre que veritat, amor i bellesa van unides i que totes són un camí cap a la bellesa sense límits, eterna i immortal, que és Déu mateix.

2.- Existim en els pensaments i l'amor de Déu

En una homilia per la festa de l'Assumpció, el llavors Papa Benet parlava sobre el cel i deia: “Amb aquest terme «cel» volem afirmar que Déu, el Déu que s'ha fet proper a nosaltres, no ens abandona ni tan sols en la mort i més enllà, sinó que ens té reservat un lloc i ens dona l'eternitat; volem afirmar que en Déu hi ha un lloc per a nosaltres” (15-8-2010). Per ajudar-nos a comprendre això explicava que, quan mor una persona que estimem, desitgem que romangui en el nostre record i el nostre cor. D'alguna manera, viu a la nostra memòria. Però aquesta supervivència al cor dels éssers estimats està cridada a acabar. La memòria de l'home és fràgil i fàcilment va oblidant el bé que ha rebut. Amb el pas del temps només en queda com una “ombra”. “Déu, en canvi, no passa mai i tots existim en virtut del seu amor. Existim perquè ell ens estima, perquè ell ens ha pensat i ens ha cridat a la vida. Existim als pensaments i a l'amor de Déu. Existim en tota la nostra realitat, no només en la nostra «ombra». La nostra serenitat, la nostra esperança, la nostra pau es funden precisament en això: en Déu, en el pensament i en el seu amor; no sobreviu només una «ombra» de nosaltres mateixos, sinó que en ell, en el seu amor creador, som conservats i introduïts amb tota la nostra vida, amb tot el nostre ésser, a l'eternitat. És el seu amor allò que venç la mort i ens dona l'eternitat, i és aquest amor allò que anomenem «cel»: Déu és tan gran que té lloc també per a nosaltres” (15-8-2010).

Amb aquesta esperança va viure i va morir el Papa Benet. Preguem perquè Déu l'hagi acollit i introduït a la seva eternitat. Benet s'havia preparat per trobar-lo. En una carta del 6 de febrer passat expressava amb lucidesa aquests sentiments: “Molt aviat em presentaré davant del jutge definitiu de la meva vida. Encara que pugui tenir molts motius de temor i por quan miro enrere en la meva llarga vida, em sento tanmateix feliç perquè crec fermament que el Senyor no només és el jutge just, sinó també l'amic i el germà que ja va patir Ell mateix les meves deficiències i per això, com a jutge, és també el meu advocat (Paràclit)”.

3.- Aniversari ordenació episcopal

A l'acció de gràcies pel Papa emèrit Benet, he d'unir avui la meva particular acció de gràcies perquè fa sis anys, a hores d'ara, a la Catedral de Menorca, rebia la plenitud del sagrament de l'ordre i era constituït pastor d'aquella Església. Ni aleshores ni ara em considerava digne d'aquella gràcia i aquest ministeri. Soc molt conscient de la meva pobresa i debilitats, per les quals he de demanar contínuament perdó a Déu i a vosaltres. El Senyor, en la seva bondat i misericòrdia, va voler cridar-me per formar

part del Col·legi dels bisbes i jo no vaig poder resistir la seva veu i vaig acceptar la seva crida, confiant en la gràcia de l'Esperit que vaig rebre aquell dia.

A més, aquests dies, fa justament un any, es va fer públic que el Papa em destinava a pasturar aquesta Església de Solsona. Vaig acceptar amb gust la voluntat de l'Església i visc amb il·lusió aquest encàrrec. Puc dir, ple de satisfacció, que des del primer dia m'he sentit molt ben acollit en aquesta Església diocesana, a la qual vaig coneixent cada dia millor i vaig estimant una mica més. Us agraeixo tot el suport que m'oferiu i que m'anima a continuar treballant incansablement per anunciar l'Evangeli.

Us demano que em seguïu ajudant a ser el vostre bisbe. Necessito la vostra companyia, els vostres consells i el vostre ajut per ser un bon pastor d'aquesta Església. Sé que em queda molt per aprendre i compto amb vosaltres. Necessito, sobretot, la vostra pregària, perquè l'Esperit rebut a l'ordenació vagi configurant la meua vida segons el model de Crist, el pastor suprem.

Al primer missatge que dirigia als sacerdots, pocs dies després d'entrar a Solsona, repetia amb el salm 15: "La part que m'ha tocat és deliciosa, m'encisa la meua heretat" (Sl 15, 6). Un any després segueixo vivint el meu ministeri a Solsona com una gràcia que el Senyor m'ha fet, com un gran regal. El meu únic desig és servir aquesta Església a la qual Jesucrist, per mediació de l'Església, m'ha enviat. Per això "m'encisa la meua heretat", i agraeixo al Senyor el privilegi de ser aquí, entre vosaltres.

4.- Conclusió

Com a comunitat eclesial agraiem l'exemple del Papa emèrit Benet XVI, ens unim a la seva acció de gràcies pel do de la vida i el confiem a les mans del Pare. Amb les paraules del Papa Francesc diem: "Benet, fidel amic de l'Espòs, que el teu goig sigui perfecte en sentir definitivament i per sempre la Seua veu" (Homilia funeral).